

χρώματος κάμνω σημείον τι εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος ζῶντος πρὸς διάκρισιν ἀπὸ ἄλλα Ἡπ. Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀργ. Λακων. Μαζαίικ.) Ρόδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. κ. ἄ.: *Βουλλώνω* τὰ κατσίκια - τὰ πρόβατα κττ. Ἀργ. Λακων. Μαζαίικ. *Βούλωκα* τ' ἀρνὶ γὰ τὸ Πάσκα Μέγαρ. Ἐβούλωσα τὸν βοῦν μου - τὴν φορέαν μου Κύπρ. Ἀλογο - γαιδούρι - μουλάρει βουλλωμένο πολλαχ. || Φρ. Θὰ μ' β'λλώσ' εἰς τοῦ γόνα τὰ γίδεα (οὐδόλως θὰ δυνηθῇ νὰ με βλάψῃ, ἐπειδὴ αἱ αἰγες οὐδέποτε στιγματίζονται εἰς τὸ γόνατο) Αἰτωλ. 4) Προσθέτω χάλυβα εἰς σιδηροῦν ἐργαλεῖον, στομώνω πολλαχ.: *Βουλλώνω* τὸ ὑνὶ πολλαχ. Ὁ Γύφτος... τραυνοῦσε γὰ τὸ σπῆτι μας φορτωμένους... με τέσσερα πέντε δικέλλα ποῦ τοῦ ἔχαμε δώσει νὰ βουλλώσῃ Ἀδάμ Χωρ. 28 || Ἄσμ.

Σὰν εἶν' τὰ βόδια σ' ἄρρωστα, οὔρε νὰ τὰ γυατρέψῃς, οὐκ εἶν' τὸ ὑνὶ σ' ἀβούλωτο, οὔρε νὰ τὸ βουλλώσῃς Θράκ. 5) Ἐμβολιάζω, ἐγκεντρίζω Στερελλ. (Δεσφ.): Θέλου νὰ β'λλώσῃς τοῖς ἀγλαδῆς. Συνών. *μπολγιάζω*.

6) Ἀνοίγω ὁπὴν τριγωνικὴν ἢ τετραγωνικὴν εἰς τὸν φλοιὸν καρποῦ διὰ νὰ φανῇ ἡ ποιότης του (ἐπιθέτω οἶονεῖ σφραγίδα δηλωτικὴν τῆς καλῆς ποιότητος, ἐπὶ πέπονος ἢ ὑδροπέπονος) κοιν.: *Βουλλώνω* τὸ καρπούζι - τὸ πεπόνι. *Βουλλωμένο* καρπούζι. β) Προξενῶ, κάμνω κοίλωμα εἰς πρᾶγμα τι Κύπρ.: Ἐχτύπησεν τὴν τέντζερην μετὴν πέτρην τὸ ἔβούλωσέν την. 7) Ἀμτβ. ἐπὶ ἐδάφους ὑποχωρῶ, καθιζάνω ΣΖαμπελ. Ἄσμ. Δημοτ. 702:

Κ' ἐκεῖ ποῦ πάτειε ὁ Τσαμαδὸς ἐβούλωνε τ' ἀλώνι
κ' ἐκεῖ ποῦ πάτειε τὸ παιδί ἐβούλωνε κ' ἐβύθα.

Β) Μεταφ. 1) Ἄγω εἰς πέρας, τελειώνω (ἐκ τῆς ἐννοίας ὅτι σφραγίζων τις ἔγγραφον τελειώνει τὸ ἔργον του) Ἀνδρ. 2) Μεταβιβάζω τὴν κυριότητα κτήματος, μεταγράφω τι ἐπ' ὀνόματι ἄλλου (ἐκ τῆς ἐννοίας ὅτι τὰ ἔγγραφα τῆς κυριότητος σφραγίζονται) Κρήτ. Κύπρ.: Τὸ χωράφι ποῦ σοῦ πούλησα, ἂν δὲν μοῦ τὸ πκερώσῃς, ἔν σοῦ τὸ βουλ-λώνω (πκερώσῃς=πληρώσῃς) Κύπρ. *Βούλωσα* τὸ μάλιν μου οὔλον πάνω εἰς τὰ παιδικά μου (μάλιν λ. Τουρκ.=περιουσία) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τώρα τ' ἀποφασίσανε κ' ἐκάμανε συνθήκη

κ' ἐγράψαν κ' ἐβουλλώσανε τοῦ Μισιροῦ τὴν Κρήτη

Κρήτ. 3) Ἐπιχυρώνω τι, ἐγκρίνω Κρήτ.: Αὐτὸ δὲ δὲ βουλλώνω. 4) Κάμνω τινὰ τυφλὸν (ἐπιθέτω οἶονεῖ βούλλαν, κάλυμμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του), τυφλώνω ΦΚουκουλ. ἐν Ἡμερολ. Μ. Ἑλλάδ. 1930 σ. 423: Παροιμ. Ἐγὼ βουλλώνω καὶ πουλῶ κ' ἐσὺ βλέπε καὶ ἀγόραζε (οὔτω ὑποτίθεται λέγων ὁ ἔμπορος εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἐξαπατηθέντα ἀγοραστήν, συνών. φρ. ἐγὼ στραβώνω καὶ πουλῶ κτλ.) β) Ἀπατῶ, ἐξαπατῶ Κρήτ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύρ. κ. ἄ.—Λεξ. Δημοτ.: Τὸνε βούλλωσεν ὁ ἔμπορος Σύρ. Σὲ βούλλωσαν, ἂν τὸ πῆρες τόσον ἀκριβὰ Λεξ. Δημοτ. Τὸν βούλλουσαν κὶ τ' πῆραν τ' ῥ'ναῖκα Αἰτωλ. || Φρ. Τὸν ἐβούλωσε γὰ καλὰ (δι' ἀπάτης ἔλαβε παρ' αὐτοῦ χρήματα ἢ ἄλλα πράγματα) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ροιτῶ τηνε τί τὰ ἔκαμε κ' ἐκείνη μοῦ θυμώνει

καὶ κάνει μου τὴ δαπεινὴ ὄγα νὰ με βουλλώνη

Κρήτ. γ) Ἀναξιόχρεος ὢν κατορθώνω νὰ πείσω τινὰ νὰ μοῦ δώσῃ δάνειον ἢ πράγματα ἐπὶ πιστώσει Λεξ. Δημοτ.: Ἐβούλλωσεν ὅλους τοὺς ψωμάδες τῆς γειτονίας 5) Ἐπισημαίνω μέρος τι Πελοπν. (Παππούλ.): Ἀκουσα νὰ βρόντο καὶ βούλλωσα νὰ μὴ βγῇ ὁ λαγὸς νὰ-ν-τοῦ ρίξω (νὰ μὴ=μὴπως). β) Σκοπεύω ἐπιτυχῶς Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.): Φρ. *Βουλλώνω* τὸ δαχτυλίδι (σκοπεύων ἐπιτυχῶς νὰ περάσω τὴν σφαῖραν διὰ τοῦ δαχτυλιδίου) Σου-

δεν. *Βουλλώνω* τὴν πεντάρα (σκοπεύων τὴν πεντάραν ὡς στόχον ἐπιτυχῶς) Τρίκκ. 6) Συμπληρώνω, ἐπὶ χρονικῶν ὁρίων Ἀνδρ. Δαρδαν. Θράκ. (Γανόχ.) Ἰων. (Σμύρν.) Μεγίστ. Σίφν. Σύμ. Σύρ. κ. ἄ.: Ἐβούλλωσεν τὰ δεκαεφτά χρόνια Ἀνδρ. *Βούλλωσα* τὰ πενήντα (ἐνν. χρόνια) Γανόχ. Ἐβούλωσεν τὰ τριάντα Μεγίστ. Τὸ παιδί ἐβούλωσεν τοὺς πέντε μῆνες Σύμ. Καὶ ἀμτβ. συμπληρώνομαι Κάρπ. Μύκ. Σίφν.: *Βούλλωσεν* ὁ χρόνος Μύκ. Ἐβούλωσανε τριάντα χρόνια αὐτόθ. Σήμερα ἐβουλλώσανε ὄγδὶ χρόνια Σίφν. || Ἄσμ.

Οἱ μῆνες ἐπεράσανε τσαὶ οὐλλωσεν ὁ χρόνος

τὸ ἀκόμη ἔν ἐλίανε τοῦ Γεώργη μας ὁ πόνος

Κάρπ. 7) Αἰσθάνομαι δύσπνοια (οἶονεῖ εἶναι βουλλωμένα, φραγμένα τὰ ἀναπνευστικά μου ὄργανα καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀναπνέω) Πελοπν. 8) Δωροδοκῶ, δεκάζω (ἐκ τῆς φρ. τοῦ βουλλώνω τὸ στόμα) Λεξ. Δημοτ.: Ἐβούλωσε τὸν εἰρηνοδίκη καὶ κέρδισε.

βουλλωστομιάζω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς ἐκφρ. *βουλλώνω* στόμα.

1) Κλείω τὸ στόμα δι' ἐπιθέσεως πράγματος: Τὸ βουλλωστόμασες τὸ παιδί καὶ θὰ σκάσῃ. 2) Ἀναγκάζω τινὰ νὰ σιωπήσῃ: Ἦθελε νὰ τοῦ ἀραδιάσῃ ψέματα, μὰ τήνε βουλλωστόμασε μ' ἓνα του λόγο. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστομώνω 1, ἔτι δὲ βουβαίνω 2, βουβωστομιάζω.

βουλλώστρα ἢ, Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βουλλώνω* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-τρα.

Ἡ εἰς τὸ ἀνοιγμα δεξαμενῆς τοποθετούμενη ὀρθία πλακωτὴ πέτρα φέρουσα ὁπὴν πρὸς ἐξοδὸν τοῦ ὕδατος.

βουλλωτάρι τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. *βουλλωτής* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι (II).

Τὸ δι' οὗ βουλλώνει τις, σήμαντρον, σφραγίς. Συνών. *βουλλωτήρι* 1, σφραγίδα.

βουλλωτήρα ἢ, Νάξ. (Κορων.) β'λλουτήρα Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βουλλώνω* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τήρα.

1) Τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου κλείεται ἡ ὁπὴ δεξαμενῆς ὕδατος Στερελλ. 2) Ἡ ὁπὴ τῆς δεξαμενῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐκρέει τὸ ὕδωρ Νάξ. (Κορων.)

βουλλωτηράκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *βουλλωτήρι* διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Κάλυξ φυτοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἀκόμα ἀνοίξει. Συνών. *μπομπούκι*.

βουλλωτήρι τό, Ἀνδρ. Ζάκ. Θήρ. Ἰων. (Κρήν.)

Κέρκ. Κρήτ. Κῶς Νάξ. Σύμ. κ. ἄ.—Λεξ. Δημοτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *βουλλωτήριον*, ὅπερ ἐκ τοῦ ρ. *βουλλώνω*.

1) *Βουλλωτάρι*, ὁ ἰδ., Κέρκ. Κρήτ. Κῶς Σύμ. κ. ἄ.

β) Δακτύλιος φέρων σφραγιδολίθον ἢ γράμματα καὶ χρησιμεύων ὡς σφραγίς Ἀνδρ. Ζάκ. Κέρκ. Κρήτ. Κῶς Σύμ. κ. ἄ.: Ἄσμ.

Εἰντά χεῖς, πρωτομάστορα, κ' εἶσαι ποσβολωμένος;

—Τοῦ βουλλωτήρι μοῦ πρεσ' εἰς τὰ βύθη τῆς καμάρας

Κῶς. γ) Ὑψη σφραγιστικὴ ὡς ὁ Ἰσπανικὸς κηρὸς Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βουλλοκέρι*.

2) Μηχάνημα χρησιμεύον εἰς τὴν πωμάτισιν φιαλῶν διὰ φελλοῦ Λεξ. Δημοτ. 3) Εἶδος μικροῦ ἀμανίτου (ἢ σημ. διὰ τὸ σχῆμα) Νάξ.

